

La flor més dolça

En un prat ple de flors de tots colors hi havia un rusc molt treballador.

Allà vivien moltes abelles: la Bruna, la Piga, la Voladora... i també la Marina, una abella petita amb ales brillants.

Cada matí, quan el sol sortia, totes les abelles sortien a buscar nèctar.

—Zum, zum! A treballar! —deia l'abella reina.

Les abelles visitaven flors grogues, blaves i vermelles, i tornaven al rusc amb les potetes plenes de pol·len.

Però la Marina tenia un petit problema.

Quan trobava una flor molt dolça, pensava:

—Aquesta és només meva.

I no deia res a les altres abelles.

Un dia va trobar un camp enorme ple de roselles i espígol.
Hi havia nèctar per fer moltíssima mel.

La Marina va omplir les potetes, l’esquena i fins i tot el cap… però no va avisar ningú.

—Si ho explico, totes vindran —va pensar.

Aquell vespre, quan totes les abelles van tornar al rusc, les altres estaven una mica cansades.

—Avui hem trobat poques flors… —va dir la Bruna.

La Marina no va dir res.

Però l’endemà va passar una cosa estranya.

Un vent fort va moure totes les flors del prat… i el camp que havia trobat la Marina ja no hi era.

Les roselles havien perdut els pètals i l’espígol s’havia inclinat.

La Marina es va quedar molt trista.

—Si ho hagués compartit… hauríem fet molta mel totes juntes —va sospirar.

Llavors la Bruna li va posar una poteta a l’espatlla.

—Al rusc, el secret és treballar en equip.

Aquell mateix dia, mentre volaven, la Piga va cridar:

—He trobat un ametller ple de flors!

I aquesta vegada, la Marina va fer el més important de tot:

—Zum, zum! Vine tothom! Hi ha nèctar per a totes!

Les abelles van riure, volar i treballar juntes fins que el rusc va quedar ple de mel daurada.

I la Marina va descobrir una cosa molt dolça:

la mel compartida sempre té millor gust